

A man with dark, wavy hair and blue eyes, wearing a white long-sleeved shirt with a ruffled collar and dark trousers, stands in a room with ornate baroque wall decorations and a large, lit chandelier in the background. The text is overlaid on the left side of the image.

**Juliana
Grayová**

**Vojvoda
v lásce
nikdy
neustúpi**

Juliana Grayová
Vojvoda v lásce nikdy neustúpi

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Juliana Gray: A Duke Never Yields,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley Sensation, The Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc., New York 2013,
preložila Barbora Andrezálová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Juliana Gray
All rights reserved
Translation © Barbora Andrezálová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1862-3

VENOVANIE

*Ako vždy mojim verným dámam z Klubu romanci
a najmä našej drahej a vtipnej Abigail,
ktorá dostala svojho vojvodu.*

POĎAKOVANIE

Dúfam, že Shakespearovi, tomu veľkému zlodejovi histórie a legiend, by neprekážala moja úprava diela *Márna lásky snaha* do romantickej trilógie odohrávajúcej sa v Taliansku viktoriánskej éry. Tomuto dramatikovi som sa snažila v knihe *Vojvoda v láske nikdy neustúpi* (ako aj v predchádzajúcich dvoch *Dáma nikdy neklame* a *Džentlmen o tom nikdy nehovorí*) vzdať hold prostredníctvom žartujúcich sluhov, zámeny identity a čarovného realizmu, ktorý on tak majstrovsky využíval.

Som však zaviazaná aj Giuseppemu Verdimu, ktorý zložil mnoho skvelých opier v rovnakom čase a takmer na rovnakom mieste, ako sa odohráva dej tejto trilógie. Vo všetkých troch knihách sú väčšie aj menšie odkazy na jeho život a dielo. Mojou najnehanebnejšou krádežou je, pravdaže, samotná kliatba hradu Castello Sant'Agata (pomenovaného po skladateľovej usadlosti v neďalekej Lombardii). Milovníci opery si iste hneď všimnú, že udalosti odohrávajúce sa na dvore v roku 1590 odzrkadľujú prvú scénu opery *Sila osudu* (tá je adaptáciou starších drám Schillera a Angela de Saavedra). Moja Leonora našla útočisko v kláštore ako Verdiho Leonora. Convento di San Giusto je pomenovaný podľa kláštora z opery *Don Carlo*, ktorá tiež inšpirovala milenecký trojuholník v knihe *Džentlmen o tom nikdy nehovorí* vrátane jednej z kľúčových scén.

Shakespeare aj Verdi milovali nadprirodzeno a ich diela sa hemžia duchmi, osudom a vykúpenými hriešnikmi. Tieto prvky som hojne používala v celej trilógii a dúfam, že títo majstri by to schvaľovali.

Na záver by som chcela srdečne poďakovať svojmu tímu: jedinečnej agentke Alexandre Machinistovej, pozornej šéfredaktorke Kate Seaverovej a jej úžasnej asistentke Katherine Pelzovej, skvelým ľuďom z vydavateľstva Berkley Sensation, ktorí sa starajú o nádherné obaly kníh, marketing, publicitu a predaj, a najmä svojej redaktorke, ktorá pozorne dohliadala na všetky detaily v tomto trojdielnom projekte a zaslúži si aspoň ročnú dovolenku v Toskánsku s temperamentnými šľachticmi.

PROLÓG

Londýn, február 1890

VOJVODA Z WALLINGFORDU rozhodne nemal rád, keď musel hneď po zobudení niekoho počúvať. Či už to bol hlas jeho komorníka alebo milenky – preto so ženami nikdy netrúvil celú noc –, no zo všetkého najmenej ten hlas, ktorý ho práve káral.

„Pozrimeže,“ ozval sa vojvoda z Olympie, keď pozrel na svojho najstaršieho vnuka rozvaleného na bruchu na posteli. „Ako neškodne teraz vyzerá strojca všetkého toho rozruchu.“

Wallingford sa ani neobťažoval otvoriť oči. Príšerne ho totiž bolela hlava a lúče ranného slnka sa mu zabodávali do mozgu aj cez zavreté viečka.

Navyše nemal v úmysle dopriať starému mužovi to potešenie.

„Kto ťa, dopekla, pustil dnu?“ spýtal sa ho rozčúlene.

„Tvoj komorník bol taký láskavý.“

„Mal by som ho okamžite vyraziť.“

Nato začul vŕzganie drevenej podlahy, keď vojvoda z Olympie prešiel na opačný koniec miestnosti a rozhrnul závesy na poslednom okne. „No teda! Aký krásny deň. Len sa pozri na tú bielu žiaru zimného slnka, Wallingford. Takú neobyčajnú nádheru si nemôžeš dať ujsť.“

Wallingford si zakryl rukou tvár. „Bodaj by si zhnil v pekle, starý otec.“

„Môj drahý chlapče, čo by si povedal na župan? Nie som zvyknutý rozprávať sa v takúto dennú hodinu s nahým mužom.“

Arthur Penhallow, dvadsaťdeväťročný vojvoda z Wallingfordu, ktorý už bezpochyby nebol chlapec, ukázal druhou

rukou smerom k dverám oproti. „Ak ťa ten pohľad pohoršuje, starý otec, ráč vojsť do mojej šatne. Myslím, že župany visia po pravej strane. V zimných mesiacoch uprednostňujem indický kašmír.“

„Tvoju láskavú ponuku musím odmietnuť,“ vyhlásil vojvoda z Olympie, „radšej zazvoním na tvojho komorníka. Nikdy si neuvažoval o nočnej košeli?“

„Keď raz budem mať šesťdesiatpäť a o nežnej ženskej pozornosti k môjmu zošúverenému telu budem môcť už len snívať, zväžim to.“

Vedel však, že to nebolo celkom vhodné, pretože jeho starý otec, hoci zošúverený, si užíval nežnej pozornosti samotnej lady Henrietty Pembrokovej, a tá si svojich milencov vyberala nanajvýš starostlivo.

Na druhej strane si však takúto poznámku nedokázal odpustiť.

„A predsa, drahý Wallingford, nejavíš žiadne známky toho, že by sa ti tej ženskej pozornosti dostávalo.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Práve naopak.“

„Choď do čerta.“

„Ach, akú vulgárnu generáciu splodili moje deti. Á, Shelmerstone! Ako iste vidíte, jeho milosť potrebuje župan.“

Wallingford počul, ako sa za komorníkom zavreli dvere a jeho tiché kroky sa vydali po orientálnom koberci smerom k šatníku. „Shelmerstone,“ povedal mu, „keď ma oblečiete a oholíte, môžete si zbaliť veci a opustiť tento dom. Nestrpím, aby ma pred deviatou ráno niekto vyrušoval a už vôbec nie ktosi taký neznesiteľný ako jeho milosť, môj starý otec.“

„Áno, pane,“ prikývol komorník, ktorý už bol na slová o prepustení zvyknutý. Počúval ich totiž niekoľkokrát denne. „Dovolil som si vybrať vám jemný sivý župan a k nemu váš najlepší klobúk z bobrej plsti.“

„A to už prečo, dopekla? Nechystám sa predsa do kostola.“

„Zvolil som ho preto, pane, lebo je na riešenie tej mimoriadne chúlостivej záležitosti s lady vhodnejší.“

Tie slová prinútili Wallingforda, aby sa konečne posadil. „S akou lady?“ spýtal sa podráždene, rukou si zacláňajúc zrak pred nemilosrdným svetlom. Zdalo sa mu to alebo v to ráno naozaj všetko páchlo po vyprchanom šampanskom? „Akej... chúlостivej záležitosti?“ povedal s náznakom odporu v hlase.

„Ohľadom madam de la Fontaine, pravdaže.“ Shelmerstone sa vynoril zo šatníka so sivým kašmírovým županom. Sršala z neho autorita a zmysel pre morálku, sprevádzané ľahkým závanom cédru.

„Prosím.“ Mladý šľachtic s vypätím síl vstal z postele a dovolil komorníkovi, aby mu navliekol župan.

Vojvoda z Olympie, ako vždy dokonale upravený, mal na sebe ranný tvídový oblek a jazdecké čižmy. Prekrížil si ruky za chrbtom a zničujúcim pohľadom si premeral svojho vnučka. Wallingford ten pohľad nenávidel už od detstva. Bol ako zlý vietor, neprinášal nič dobré. „Môj drahý chlapče, nepomôže ti, ak sa budeš tváriť, že o ničom nevieš. Celé mesto hovorí o tej včerašej rozkošnej fraške. Čo keby si si ten župan zaviazal? V mojom veku už netreba veľa, aby sa mi obrátil žalúdok.“

S ráznym trhnutím si zaviazal opasok. „Žiadna fraška sa nekonala, starý otec. Vojvoda z Wallingfordu by sa k niečomu takému neznížil.“

„Shelmerstone,“ ozval sa starší vojvoda, nespúšťajúc svetlomodré oči z vnučka. „Smiem vás požiadať o chvíľku súkromia?“

„Pravdaže, vaša milosť.“ Komorník odložil mydlo na holienie a bez slova odišiel z miestnosti.

Wallingford sa pokúsil o úsmev. „Ideš ma vyhrešiť, však?“

Starý otec podišiel k oknu, prstom odhrnul záves a zahľadel sa na biele priečelia budov na Belgrave Square. Slnečné lúče zjemňovali jeho črty tak, že keby nebolo tých sivých vlasov, človek by mu hádal aj o dvadsať rokov menej. „Nemám nič proti tomu, že si sa s tou ženou vyspal,“ povedal priam

nadprirodzene pokojným hlasom, z ktorého až mrazilo. „Francúzski manželia také veci tolerujú a keďže je *monsieur de la Fontaine* diplomat, iste si uvedomuje výhody, ktoré z takéhoto pomeru plynú. Koniec koncov, aj preto si vzal takú zvodnú ženu.“

Mladý vojvoda pokrčil plecami. „Musím uznať, že vôbec neprotestoval.“

„Áno, isteže. A na oplátku sa očakáva, že prejavíš istú dávku rešpektu. Aspoň štipku,“ začal pritvrdzovať Olympia, čo bolo známkou prichádzajúceho útoku, „štipku dobrých mravov, aby sa ten tvoj zhýralý vták neotočil zase za ďalšou sukňou, ale aby si sa stal verejne uznávaným milencom Cecile de la Fontaine.“ Obrátil sa k vnukovi a v očiach mu blčali plamene. „Pod jej vlastnou strechou, na jej večierku. Viac si ju už ponížiť nemohol.“

„Nikdy som Cecile nič nesľuboval.“ Wallingford sa snažil ostať pokojný a chladný, aby dokázal čeliť blížiacemu sa výbuchu. Isteže to bola chyba. Vedel to už pri tom samotnom akte, keď dotýčnú dámu (ako sa vlastne volala, dočerta?) oprel o stenu v zimnej záhrade de la Fontainovcov, plnej ťažkej vône Ceciliných ocenených orchideí. Navyše sa k nej správal dosť hrubo, čo bolo od neho hlúpe. Každá žena, dokonca aj taká, ktorá sa zapletie s milencom svojej hostiteľky v jej vlastnom dome, si vyžaduje istý bontón.

Kto by však čakal, že ho s tým bude verejne a takmer polonahá konfrontovať a ešte mu pritom vychrstne na hlavu toľko skvelého francúzskeho šampanského? Stále mal od neho zalepené vlasy.

„Nie, určite si jej nič nesľuboval. To by som od teba ani nečakal,“ povedal Olympia tónom plným pohrdania. „Ale ak sa vyspíš s takou váženou a vysokopostavenou dámou, ako je madam de la Fontaine, sú s tým, prirodzene, späté isté záväzky. Vlastne by si sa tak mal správať k akejkolvek žene, ale o tvojich cnostiach si nerobím žiadne ilúzie.“

Nikto nedokázal človekom pohrdať tak veľmi ako vojvoda

z Olympie. Wallingford cítil, ako sa mu tým zavrtal až do chladného vnútra a hľadal jeho slabé miesto. Zo všetkých síl sa preto snažil pozbierať a ostať pevný ako skala. Keď opäť nabral sebaistotu, lenivým krokom podišiel k vyrezávanému stĺpiku postele a s prekříženými rukami sa oň oprel. „Nekričí náhodou zlodej ‚chyťte zlodeja‘, starý otec?“

„Nepopieram, že som sa vyspal s mnohými ženami. Ak mám byť úprimný, mám v tomto oveľa pôsobivejšie skóre. Som však natoľko slušný, že som si nikdy nezačínal románik, skôr než som ukončil ten predchádzajúci.“

„Až na tvoju ženu.“

Tie slová ostali hrozivo visieť vo vzduchu medzi nimi a Wallingford okamžite oľutoval, že ich vyriekol.

Olympia zovrel ruku v päšť a oprel si ju o vestu, na ktorej sa v slnečných lúčoch zaligotala zlatá retiazka hodínok. „Už nikdy,“ prehovoril pokojným hlasom, „sa o jej milosti nebudem vyjadrovať v súvislosti s akýmkoľvek vulgárnosťami. Rozumel si ma?“

„Pravdaže.“

„Vždy ma zaujímal,“ pokračoval starý otec a uvoľnil päšť, „či by ťa žena nescivilizovala alebo či by aspoň nezmiernila tvoje najhoršie pudy.“

„Som dostatočne civilizovaný a dobrý vojvoda. Moje statky sú v najlepšom poriadku, mojim nájomníkom sa darí...“ Nahnevane si uvedomil, že znie ako školák, zúfalo sa snažiaci aspoň o náznak pochvaly.

„Áno, za to máš moje uznanie. Tvoj otec, ten darebák, také niečo nedokázal. Nikdy nepochopím, ako si ho mohla moja dcéra vziať. Iste, bol to vojvoda a nepochybne aj krásny muž, ale...“ Veľavýznamne pokrčil plecami.

„Nezabúdaj, prosím, že to bol predseda len môj otec.“

Vojvoda z Olympie vytiahol hodinky a otvoril ich. „Máš mnoho dobrých vlastností, Wallingford. Bolí ma, keď vidím, ako nimi mrháš.“

„Tak prepáč,“ odvrkol unudene. „Zdržujem ťa od nejakej

schôdzky? Ja si na etketu nepotrpím, pokojne to môžeš urýchliť.“

„Už sa dostávam k pointe. Ak som to správne pochopil, pán Burke mal pre teba istý návrh.“

Wallingford prevrátil očami, prešiel pár krokov a rozvalil sa do kresla. „Myslíš ten šialený plán uchýliť sa na rok do Talianska a dodržiavať celibát?“

„Myslíš, že by si sa nedokázal takto obmedziť?“

Mladý lord sa oprel o tmavozelený damaskový chrbát kresla a rozosmial sa. „Ale, prosím ťa, starý otec, načo? Čo by som z toho mal? Nikdy som nechápal túto filozofiu sebatrýznenia, ktorú pestujú Burke a jemu podobní po celom svete.“

„Naozaj? Nikdy si sa nezamyslel nad jeho životnými útrapami?“

„Máš na mysli útrapy prameniace z toho, že je to tvoj ľa-voboček?“

Ťaživé ticho opäť zaplnilo celú miestnosť a Wallingford opäť oľutoval svoje slová. Phineas Burke bol predsa úžasný chlap. Trochu privysoký, ryšavý a mĺkvy, avšak skvelý vedec a mimoriadne talentovaný vynálezca, ktorý práve pracoval na akýchsi elektrických batériách a kočoch bez koní s takou ľahkosťou, akoby len opravoval hodinky. Vskutku veľikán. Okrem toho nebol taký prchký a zlostný ani sa nesprával strojene či falošne, ako to bolo u rozmaznaných nemanželských potomkov zvykom. Burke si skrátka robil svoju prácu a o nič iné sa nestaral a vďaka tomu ho všade prijali. Hlboko vo vnútri ho vojvoda považoval za svojho najlepšieho priateľa, hoci verejne sa k tomu, pravdaže, priznať nemohol, keďže to bol jeho strýko.

Naozaj, bol to taký nezlomný a bystrý človek, oddaný a spoľahlivý aj v ťažkých situáciách, že mu Wallingford takmer prepáčil aj to, že starý otec ho mal radšej.

„Viem, ako to je,“ ozval sa Olympia ticho. „Ty si odjakživa vojvodom, teda skôr sa od teba čakalo, že ním raz budeš. Doštal si do vienka krásnu tvár a statnú postavu. Berieš to všet-

ko ako samozrejmnosť. Myslíš si, že si si to všetko zaslúžil," mávol rukou na honosné zariadenie a služobníctvo, ktoré usilovne pracovalo za stenami prepychového sídla na Belgrave Square, „ale pravda je, že ti to padlo do lona ako prezretá broskyňa. Máš pocit, že si smieš užívať s inými ženami v zimnej záhrade svojej milenky len preto, lebo si bohvieкто, lebo si vojvoda z Wallingfordu.“

„Uznávam, že som mal v živote šťastie, ale nechápem, prečo by som si mal odopierať sladké plody, ktoré mi moje postavenie prináša.“

„Aké plody? Tá žena je dáma z dobrej rodiny, rozumná, s citlivou dušou a ty ju prirovnávaš k nejakému ovociu?“

Wallingford sklopil zrak na hladký kašmírový rukáv svojho župana a hľadal nejakú smietku, ktorú by si mohol na znak svojho nezájmu ľahostajne zmietnuť. Shelmerstone bol však mimoriadne dôsledný komorník a nikdy by nepripustil, aby na vojvodových rukávoch ostali akékoľvek nečistoty. Preto sa teraz musel len tváriť, že nejakú našiel. „Ak si dobre spomínam, tak tá dáma, o ktorej hovoríš, si to náramne užívala.“

„Naozaj?“ spýtal sa vojvoda z Olympie chladne. „Dost' pochybujem o tom, že by si si všimol, ak by si to neužívala. Tak či onak, rozhodol som sa, že tých hlúpostí už bolo dost'. Máš dvadsaťdeväť a si vojvoda. S ľútosťou ťa musím požiadať, aby si ten Burkov skvelý návrh odmietol, hoci by ti prospel, a namiesto toho zameral svoju pozornosť na manželstvo.“

Wallingford zdvihol zrak. Bol si istý, že len zle počul.

„Manželstvo?“ spýtal sa tónom, akoby namiesto toho hovoril kastrácia. „Naozaj si povedal manželstvo?“

„Áno.“

„Čo si zošalel?“

Olympia roztiahol ruky. „Iste si uvedomuješ, že je to nevyhnutné.“

„To ani náhodou. Ešte stále je tu predsa Penhallow, ten by bol mimoriadne reprezentatívnym vojvodom, ak by som sa

dnes pri večeri nešťastnou náhodou zadusil kuracou kosťou.“

„Tvoj brat nemá o tvoj titul záujem.“

Wallingford cítil, že jeho trpezlivosť razom vyprchala. Prudko vstal z kresla. „Takže konečne sme sa dostali k podstate veci? Pre toto si dnes prišiel? Bude zo mňa chovný žrebec? Som dobrý len na to, aby som ti splodil ďalšieho vojvodu, však?“

„Môj drahý chlapče, keď sa pozrieš na svoj doterajší život, máš azda pocit, že si dobrý aj na niečo iné?“

Wallingford sa odvrátil k podnosu s kávou a naliat si šálku. Bez smotany, bez cukru. Takú čiernu ako jeho nálada. Manželstvo, to iste. „Mám nadanie na mnohé veci, starý otec, ak si si náhodou doteraz nevšimol.“

Vojvoda z Olympie mávol rukou. „Nebud' ako malý, Arthur. V každom prípade ťa ušetším nudného a otravného procesu výberu manželky, už som to urobil za teba. Vo všetkej úcte, ale našiel som ti dokonalú ženu.“

Wallingford, ktorý si chcel práve odpiť z kávy, celý zmeravel a šálka mu vyklzla z ruky na koberec. Bol v takom úžase, že sa ju ani neobťažoval zdvihnúť. „Ty si mi našiel nevestu?“ zopakoval neveriacky a prstami zvieral podšálku, akoby to bolo záchranné koleso.

„Presne tak. Je to okúzľujúca slečna. Som si istý, že ju budeš zbožňovať.“

„Prepáč, ale vari som zaspal a zobudil sa pred dvesto rokmi?“

Starý otec si poklepal po vrecku saka a vytiahol tenký diár viazaný v koži. „Nie,“ skonštatoval, keď prelistoval niekoľko stránok. „Nie, ešte vždy je február tisícosemstodeväťdesiat. Vďaka bohu, pretože dnes mám nesmierne veľa schôdzok a nechcelo by sa mi na ne tak dlho čakať. Takže ak si s týmto všetkým uzrozumený, pozval by som to dievča aj s rodinou koncom marca, keď sa vrátia do mesta, k nám. Najlepšia by bola asi večera v užšom kruhu, aby ste sa mohli vy dvaja lep-

šie spoznať.“ Obrátil niekoľko ďalších stránok diára. „Svadba uprostred leta by bola ideálna, nemyslíš? Ruže v rozkvetu a tak.“

„Zošalel si?“

„Uznávam, že to znie trocha bláznivo. Napokon, musím už ísť. Pošlem sem Shelmerstona. Určite stojí v pozore hneď za dverami. A, Wallingford?“

„Áno?“ Bol príliš ohromený, aby sa zmohol na niečo iné.

„Snaž sa dovtedy nezapliesť do žiadneho ďalšieho škanďálu, hm? Kráľovnej by sa to vonkoncom nepáčilo. Ó áno! A orchidey.“

„Orchidey?“

„Áno, pre madam de la Fontaine. Zdá sa, že sú to jej obľúbené kvety.“

Olympia rázne odkráčal a mladý vojvoda ostal civieť na prázdne dvere, akoby to boli brány samotného pekla.

Čo za diabla ho to posadol? Nikdy predtým mu manželstvo nespomínal a zrazu to bola samá nevesta a svadba a nejaké prekliate ruže. Sklopil zrak a všimol si, že ruka, ktorou zvieral porcelánový tanierik, sa mu celá trasie.

Dvere sa hladko otvorili. „Všetko je pripravené na holenie, pane,“ oznámil mu komorník. Vtom však zbadal mláčku kávy, ako sa vpíja do nesmierne drahého koberca. Bez váhania schmatol z podnosu obrúsok, padol na kolená a začal škvrnu čistiť, pričom sa zmohol len na rozrušené a vyčítavé: „Pane!“

Wallingford odložil podšálku. „Veľmi sa ospravedlňujem, Shelmerstone, ale jeho milosť mi práve takmer privodila infarkt.“

„O čo išlo, pane?“ spýtal sa komorník, snažiac sa potlačiť vzlyk.

„O manželstvo. Moje,“ dodal vysvetľujúco.

Nastala hrozivá chvíľka ticha. „Pane.“

„Áno. Príšerne ma to rozrušilo. Sám mi vybral nevestu, dátum aj prekliate kvety. Nečudoval by som sa, ak by jej už vybral aj svadobné šaty a šperky, bodaj by ho parom vzal.“

Komorník si odkašľal. Bol úplne bledý, či už z rozliatej kávy alebo z nevesty, možno z oboch. Priam pohrebným hlasom sa spýtal: „A meno tej dámy, pane?“

Vojvoda prižmúril oči. „Bolo to... niečo ako... božemôj. Viete, že sa mi to tuším ani neobťažoval povedať, Shelmerstone?“ „Preboha.“

„Nie že by na tom, pravdaže, záležalo. Nespravím to. Poviem mu, kam si môže ten svoj naplánovaný sobáš strčiť.“ Jeho slová zneli v priestrannej spálni akosi prázdno a on si to dobre uvedomoval. Priam počul Shelmerstonove myšlienky, keď sa komorník opäť sklonil ku kávovej škrvne: Ha. Na to by som sa pozrel. Nikto sa nevzoprie prekliatemu vojvodovi z Olympie, keď si raz niečo zaumieni.

„S dovolením, pane, idem priniesť jedlú sódu,“ hlesol sluha potichu a vstal.

Wallingford sa zvalil do kresla a neprítomne sa rozhlíadal po izbe. Po svojej dôverne známej, veľkej, no predsa svojím spôsobom útulnej izbe bez akýchkoľvek zbytočných doplnkov a ozdôb. Nikde ani náznak kvetov, na nočnom stolíku kôpka jeho obľúbených kníh a poruke niekoľkoročná sladová whisky. Už len zmienka o tom, že by sa mal o túto svätýňu deliť s nejakou ženou, ho znepokojovala.

Nie. Isteže nie. Také čosi by si nedovolil ani vojvoda z Olympie.

Je síce pravda, že za posledné polstoročie osobne vybral viac než jedného premiéra. A je tiež známe, že sama kráľovná po hodinovom súkromnom rozhovore s jeho milosťou zmenila dva svoje neoblomné názory.

Raz dokonca cestoval svojím súkromným parníkom do Ruska, aby dal cárovi jasne najavo...

Kristepane.

Predklonil sa, oprel si lakty o kolená a tvár zaboril do dlaní. Musí jestvovať nejaký spôsob, ako z toho vycúvať.

Roztiahol prsty a pozrel pomedzi ne. Vo vzduchu ešte vždy visela vôňa včerajšieho rozliateho šampanského. Drala sa mu

do nosa, až sa mu z toho obracal žalúdok. Šampanské. Orchidey. Myseľ mu zaplavili spomienky na minulú noc. Na divoké radovánky, čistú zvieraciu rozkoš, ktorá netrvala viac než minútu či dve, na odpor, keď sa utrel do svojej vreckovky. Pozeral pritom na tú ženu, ktorej sa od zrýchleného dychu vzpínali ňadrá, a usiloval sa spomenúť si na jej meno.

Potrebuje viac kávy. Potrebuje...

Vtom čosi upútalo jeho pozornosť. Čosi, čo ležalo medzi knihami na kôpke vedľa podnosu s kávou. Kniha to však nebola.

Wallingforda začal akosi svrbieť mozog. Niečo sa v ňom začalo rodiť. Niečo ako...

Nápad.

Vstal, rýchlym krokom podišiel k stolíku a nadvihol vrchné zväzky kníh.

A tam to bolo. Medzi Dickensom a Carlyleom. Zložené noviny, ktoré dostal asi pred mesiacom a ktorých okraje už boli vďaka neúprosnému vplyvu kyslíka zažltnuté.

Zdvihol ich a vystrel. Pozrel na inzerát, zakrúžkovaný hrubým čiernym atramentom, ktorý mu Phineas Burke ukazoval vtedy pri raňajkách:

Anglickí páni, dámy a džentlmeni s vycibreným vkusom, naskytá sa vám jedinečná príležitosť prenajať si ten najveľkolepejší hrad a príľahlé pozemky na idylických kopcoch v Toskánsku, v kraji večného slnka. Majiteľ, človek s nepoškvrneným rodokmeňom, ktorého predkovia hrad chránili pred narušiteľmi už od čias medickej princov, musí hrad z dôvodu neodkladných pracovných povinností opustiť, preto ponúka ročný prenájom tejto bezkonkurenčnej nehnuteľnosti za mimoriadne priaznivú cenu pre náročného cestovateľa. Záujemcovia sa môžu skontaktovať s majiteľovým londýnskym agentom...

Celý rok, ako povedal Burke. Rok štúdia a rozjímania bez rozptýlení, ktoré ponúka moderný svet a ženské pohlavie. Pred štyrmi týždňami, keď prekonal prvotný šok z toho, že

by duševne zdravému a schopnému mladému mužovi v rozpuku života mohli čosi také čo i len navrhnúť, sa nad tým iba zasmial.

Celý rok bez vojvodu z Olympie, jeho nevesty a júnovej svadby. Rok bez výčitiek Cecile de la Fontaine a jej pomstychtivej francúzskej náture.

Celý rok bez pokušení, bez vojvodských povinností na odľahlom talianskom hrade, kde ho nikto nepozná, kde nikto nikdy o vojvodovi z Wallingfordu ani len nepočul.

Hodil noviny späť na kôpku kníh a pár vrchných zväzkov sa zošmyklo na zem. Nalial si šálku kávy, na jeden dúšok ju vypil a natiahol ruky k stropu.

To je presne ono. Na nejaký čas vypadne z tohto sivého nudného Londýna. Potrebuje zmenu. Už dlho ho prenasledoval pocit nespokojnosti a vnútorného nepokoja, dávno pred tým včerajším hanebným činom, dávno pred nevítanou rannou návštevou starého otca.

Celý rok s bratom a najbližším priateľom, slušnými mladými mužmi, ktorí sa nestarajú do cudzích vecí. Toskánsko, kraj večného slnka. Litre vína, hromady dobrého jedla a v prípade nepotlačiteľnej túžby iste aj nejaké diskrétné vidiecke dievča.

Čo také by sa mohlo stať?

1

Päťdesiat kilometrov juhovýchodne od Florencie,
marec 1890

SLEČNA ABIGAIL HAREWOODOVÁ pochovala v pätnástich rokoch svoju matku a odišla žiť do Londýna k sestre, očarujúcej mladej markíze z Morley a jej vetchému urodzenému manželovi.

Už po týždni u nej sa rozhodla, že sa nikdy nevydá. „Ni-

kdy sa nevydám,“ povedala paholkovi v stajni, keď mu pomáhala dosucha vydrhnúť zmoknuté kone, „ale chcela by som mať milenca. Predsa len, práve som mala dvadsaťtri, už je najvyšší čas, nemyslíš?“

Paholok však hovoril len miestnym toskánskym dialektom a tak sa iba usmial a pokrčil plecami.

„Problém je, že na to neviem nájsť vhodného muža. Nedokážeš si predstaviť, aké je pre ženu v mojom postavení ťažké nájsť si milenca. Takého, s ktorým by sa človek aj naozaj chcel milovať. Taký Harry Stubbs od nás z krčmy by sa na to mimoriadne rád podujal, ale nemá žiadne zuby. Myslí si také skutočné.“

Mladík sa opäť usmial. Vo svetle lampáša zažiarili jeho zuby neobyčajne jasnou bielou.

Abigail zdvihla hlavu. „Krásne,“ zhodnotila, „no nemyslím, že by sme sa k sebe hodili. Chcela by som takého milenca, s ktorým by som vydržala aspoň mesiac alebo dva, keď už je také problematické nejakého si nájsť. Vieš, sestra a ja odtiaľto odchádzame už zajtra, hneď ako ustane dážď.“

Paholok naposledy potľapkal koňa a načiahol sa, aby zavesil mokrú prikrývku na trám. Mohla by sa s ním, pravdaže, rozprávať po taliansky, hoci jeho nárečie sa úplne nezhodovalo so spisovnou verziou, ktorú plynulo ovládala. Oveľa jednoduchšie však bolo hovoriť s ním tak, že jej nič nerozumel.

Sledovala ho, ako sa mu pod vlnenou košeľou napínajú ramená. Bol to ozaj statný mladík. A tie vlasy, nádherne lesklé a čierne ako uhoľ, trochu dlhšie a jemne zvlnené. Presne také, aké si žena na talianskom vidiečanovi predstavuje. Abigail na chvíľu ustrnula a premýšľala. „Prepáč, ale mohla by som ťa požiadať o jeden bozk?“ ozvala sa napokon.

Spustil ruky a zažmurkal. „*Che cosa, signorina?*“

„Vieš, keď som sa na svoje dvadsiate tretie narodeniny rozhodla, že si do roka nájdem milenca, povedala som si, že to hľadanie založím na vedeckých postupoch. Človek predsa nemôže byť pri prvom milencovi príliš vyberavý.“ Nežne

sa naňho usmiala. „Preberala som to aj so slúžkami a gazdinou a všetky sa jednohlasne zhodli, že rozhodujúcim faktorom by mal byť bozk.“

Paholok zvrátil čelo. „*Che cosa?*“ spýtal sa opäť.

„Bozk, chápeš? Ako taký test zručností každého uchádzača. Aby som zistila, či je nežný, trpezlivý a citlivý. A všetky tieto vlastnosti sa podľa mojich priateľiek dajú vyčítať z prvého bozku. A vieš čo?“ Nahla sa dopredu.

„*Signorina?*“

„Majú pravdu!“ Abigail stiahla prikrývku z koňa a podala mu ju. „Pobozkala som dvoch sluhov a mladého Patricka zo stajní a tie rozdiely v štýle a technike boli ohromujúce! Navyše sa spôsob ich bozkávania vždy presne zhodoval s tým, čo som si o nich myslela na základe ich správania.“

Paholok zmätene prijal prikrývku.

„A tak mi napadlo, či by si nebol taký láskavý a nepomohol mi rozšíriť si obzory. Myslíš, že by to šlo?“

„*Signorina?*“ Tváril sa ostražito a v ruke ešte vždy držal prikrývku. Vo svetle lampáša, ktorý mu visel pri hlave, sa mu zvodne leskla bujná hriva. Vedľa stojaci kôň nepokojne prešliapol a odfrkol.

„Bozk,“ zopakovala. „*Un bacio.*“

Tvár sa mu vyjasnila. „*Un bacio! Sì, sì, signorina.*“

Prehodil prikrývku na trám vedľa svojej, chytil ju za plecía a pobozkal.

Bol to naozaj fantastický bozk plný nefalšovaného nadšenia. Pritiahol si ju ešte bližšie a hltal perami, akoby sa nebozkával celé mesiace. Voňal po slame a koňoch ako príjemne teplá stajňa a chutil trochu prekvapivo ako vianočka.

Aké šťastie.

Abigail cítila, ako sa ich jazyky stretli, a vtedy sa odtiahla, akoby to bolo nejaké znamenie. Naliehavo na ňu pozrel.

„Vďaka. Bolo to naozaj krásne. Iste sú z teba všetky dievčatá hotové, však?“

„*Che cosa?*“